

[Viggo Starcke.]

sparet op. Men så er spørgsmålet: Hvor får de gamle partier egentlig deres stemmer fra? Er der mon nogle af disse sparere, som bliver ved med at stemme på de gamle partier?

Man hævder nu både fra det ene og det andet partis side, at befolkningen har et altfor stort forbrug. Ja, har befolkningen nu det? Hvis det er sine egne penge, befolkningen bruger, skulle man tro, det måtte ske på befolkningens eget ansvar. I hvert fald har staten ingen grund til ligefrem at anklage befolkningen for, at den bruger sine egne penge, når staten har et så enormt forbrug, som den har. Skatterne er nemlig simpelthen en følge af statens forbrug; men de skatter, der kommer ind udover, hvad der er nødvendigt, kan være en fristelse til at sætte statens forbrug i vejret. Een ting tror jeg man kan fastslå med sikkerhed: den danske befolkning længes i dag ikke efter flere skatter; den længes efter et skattestop, og den længes efter færre skatter.

Dernæst siger man, at folk ikke vil spare. Hvorfor vil folk ikke spare? Ja, det er på grund af deres erfaring. Det, der har været erfaringen i den sidste tid, er f. eks. dette, at i fjor vedtog socialdemokratiets kongres, at — jeg beder om tilladelse til et par citater —

„for at sikre vækst i produktion og beskæftigelse må lav rente og en smidig kreditpolitik tilstræbes.“

I „Social-Demokraten“ stod der, kort efter at den nuværende regering trådte til, at

„Hans Hedtofts tilbagevenden til statsministeriet føles faktisk i meget vide kredse — også udenfor landets grænser — som afslutning på en midlertidig uorden i Danmarks hus.“

Jeg tror ikke, man i dag kan fastholde, at det var „afslutning på en midlertidig uorden“.

Kort før det sidste valg satte venstre og konservative diskontoen ned. Nu var der planer fremme om at sætte diskontoen op igen. Da skrev regeringspartiets organ, „Social-Demokraten“, at en sådan diskonto-forhøjelse ville have *ødelæggende virkning* på beskæftigelsen. Efter at diskonto-forhøjelsen var gennemført, skrev det samme blad, at det ville ramme den arbejdende

befolkning hårdt, hvis der *ikke* blev grebet ind overfor valutafaren.

Se, før valget i 1950 lovede venstre og konservative at sætte skatterne ned. Da de havde fået regeringsmagten, satte de skatterne op, og ikke blot satte de dem op, men de lavede en Danmarksrekord i skatteforhøjelse på over 1 milliard. Før valget i fjor foreslog venstre og konservative at sætte skatterne ned, og socialdemokratiet bød over og foreslog at sætte skatterne endnu mere ned, 35—50 millioner mere. Efter valget tilbød venstre og konservative så en skattenedsættelse, der lå 50—70 millioner højere end det, disse partier havde tilbudt før valget, og så kommer man nu og forlanger igen højere skatter. Det skaber forvirring i befolkningen og skaber ikke tillid til, at de politiske partier ved, hvad de vil, og hvor de vil hen. Man mærker ingen målbevidst alvor, man føler, at det er politiske afledningsmanøvrer, udenomsbekvemmeligheder eller ligefrem stemmekøb.

Det, jeg synes er det afgørende, er at finde årsagerne og fjerne dem. Folkestyret er ikke tjent med disse ustandselige anfald af krisepanik, hvorunder hverken folketinget eller befolkningen får tid til roligt at overveje, hvad der skal gøres, og handle efter en moden overvejelse, men hvor lovforslag ofte skal jages igennem på en uforsvarlig måde.

Retsforbundet erklærede overfor statsministeren ved mødet forleden, at vi gerne vil medvirke til at skaffe balance, valutabalace, betalingsbalance. Vi tilrådede regeringen at udsende en erklæring om, at pengeudpumpningen vil blive standset og store besparelser gennemført. En sådan erklæring ville have virket beroligende ikke blot her i landet, men også i udlandet, og hvis regeringen havde udsendt en sådan erklæring og gennemført det, der stod i erklæringen, havde man overhovedet ikke behøvet at indkalde folketinget.

Nu ser man, at der fra regeringens side ret uventet fremkommer forslag om tekstiltold og konfektionstold samt indirekte skatter. Det sker ofte, at sådanne forslag skal jages igennem folketinget uden overholdelse af de for behandlingen fastsatte frister. Derved får de en mangelfuld undersøgelse og en mangelfuld behandling. Man bliver ikke i stand til at